

ЗАСАДА ПУБЛІЧНОСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Курсант 3 курсу Гребенюк К.С.

Науковий керівник: доцент кафедри кримінального процесу, кандидат юридичних наук, доцент Климчук М.П.

Шляхом формулювання завдань кримінального судочинства можливо визначення ієрархії інтересів у кримінальному судочинстві - основним для якої є звісно публічний інтерес, який полягає у захисті інтересів суспільства, прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб.

Метод (від грец. *methodos* — шлях дослідження, теорія, вчення), спосіб досягнення якої-небудь цілі, вирішення конкретного завдання; сукупність прийомів або операцій практичного або теоретичного засвоєння (пізнання) дійсності.

Суспільні відносини можуть регулюватися різними методами, серед яких слід зазначити: імперативний і

диспозитивний, заохочення і покарання, альтернативний і рекомендаційний.

Імперативний метод полягає у встановленні категоричного правила поведінки для суб'єктів права, зміст якого визначено джерелом права і не може змінюватися за розсудом суб'єктів права. Імперативний метод - це метод владних приписів, коли у об'єкта управління немає вибору варіанта поведінки і він зобов'язаний діяти лише так, як йому приписано (В. Б. Аверьянов).

Незважаючи на особливі ознаки кримінальних процесуальних відносин, основним спеціальним методом регулювання яких є метод субординації, диспозитивним методом можуть регулюватися дії не лише приватних суб'єктів кримінального процесу, але й процесуальних органів, які володіють повноваженням у визначених законом випадках на свій розсуд встановлювати правила не лише власної поведінки, але й поведінки підвладних їм суб'єктів (дискреційні повноваження).

Усі принципи кримінального процесу тісно пов'язані між собою, постійно взаємодіють один з одним, зберігаючи при цьому свою власну цінність для побудови і ходу процесу. Неможливо розділити принципи на основні і другорядні, вони всі важливі й обов'язкові для виконання. Знаходячись у тісній взаємодії, жоден з них не суперечить і не перешкоджає виконанню або дотриманню інших, за рідкісним винятком, прямо обговореним у чинному законодавстві. Здійснення положень одних принципів обумовлює необхідність виконання положень принципів інших і, відповідно, порушення одних тягне порушення інших.

Поняття «інтерес» (лат. interest — має значення) увійшло в науковий оборот у XVII ст. зі спроб пояснити стимули навчальної і пізнавальної діяльності (Я. О. Коменський).

Будь-який інтерес є взаємопов'язаним з певною потребою особи чи певної спільноти осіб, які разом виступають в якості рушійних сил як окремої людини, так і суспільства в

цілому. Проте категорія «потреба» є біосоціальним терміном і використовується на цей час не лише суспільствознавчими, але й біологічними науками, а інтерес має місце лише з соціальними процесами і є продуктом суспільних відносин. Інтерес на відміну від потреби, властивий лише людському суспільству.

Соціальний інтерес - особлива форма існування та вияву суспільного інтересу та вираження соціальних потреб суб'єкта (індивіда, групи, класу, нації, народу) через його місце (статус) у системі соціальних відносин та взаємодій з приводу умов та засобів задоволення цих потреб.

Для кримінального судочинства мають значення соціальні інтереси, які можна диференціювати за їх носіями: на публічні та приватні. Останні можуть бути щодо їх правового значення законними та протиправними, які разом з тим мають правове значення для правового регулювання кримінально-процесуальної діяльності. Так, законні інтереси мають в кримінальному процесі захищатися, а їх реалізація має бути забезпеченою процесуальними гарантіями.